

ZOEKZOEK

Thema: Zoeken, verjaardag, verrassing

Als ik aankom in Hotsjietonia is het stil, heel stil. "Hé, dat is vreemd", mompel ik terwijl ik op een verlaten dorpsplein sta. Normaal gesproken is het hier altijd een drukte van belang in het weekend. Het lijkt alsof er niemand thuis is. Voor de zekerheid ga ik langs bij alle huizen en roep ik iedereen: "Rozemarijn! Professor Plof! Bas Bos! Rebbel! Keet en Fleur Kleur! Noa! Stanley Stekker! Bééévers! Geef eens antwoord!" Maar ik hoor niks. Zelfs de merel tjilpt niet. Ook alle dieren zijn weg.

Beteuterd loop ik terug naar het bankje bij de boom op het dorpsplein. Ik kijk nog eens goed rond. Nou ja, hoe kan dit nou? Waar is iedereen nou gebleven? Nog wel op zo'n speciale dag! Misschien, bedenk ik ineens, zitten ze wel met z'n allen op de boot van Sterre en Steven Stroom. Het is tenslotte 21 juni, de eerste dag van de zomer. En het is dan ook stralend mooi zonnig weer.

Hoopvol loop ik naar de rivier. Ik kom aan bij de boot. "Steven! Sterre! Zijn jullie er?" Maar ook de boot van Sterre en Steven Stroom ligt er verlaten bij. Er is helemaal niemand. Met een sip gezicht ga ik in m'n dooie uppie over de rivier zitten staren en dan zie ik ineens iets: Er drijft een briefje in het water. Misschien word ik daar wel wijzer van. Zou er iets bijzonders zijn gebeurd, waardoor ze niet op mij konden

wachten? Met een stok haal ik het briefje uit het water en lees het hardop voor: H*llo Ste**e en Ste**n *r***m, Wij zij* al na** het b*s geg**n. W* zitt** *n de t***. K*me* jull** *ok *o snel mog**ijk? Jullie mo*t*n al**en de speurt***t uit*ett*n. Pas wel he*I goed o* d** Stuit*r jul**e niet z*et! Groetjes v*n d* *est.

Wat een raar briefje zo. Er zitten allemaal vlekken op de plekken waar letters horen te staan. Dat komt natuurlijk omdat het briefje in het water heeft gelegen. De inkt is helemaal uitgelopen. Zou het een briefje aan Sterre en Steven Stroom zijn? Dan is het vast van het dek af het water in gewaaid. Ja, kijk maar, hier staat: "H*llo Ste**e en Ste**n *r***m," dus het briefje is zeker voor hen. Nou, mooie boel. Omdat Steven en Sterre het briefje in het water hebben laten waaien, zit ik hier nu met een onbegrijpelijke boodschap.

Ik ga weer zitten en zucht eens diep. Ik knijp m'n ogen dicht, want au, wat is die zon fel. Als ik mijn ogen voorzichtig weer open doe zie ik iets gek. Er wappert iets in de rozestruik. Het is felgekleurd, maar het is geen roos en ook geen blad. Ik hou mijn hand boven mijn ogen, net als een indiaan: zo kan ik beter kijken. Ik sta op, loop naar de struik en warempel, iemand heeft er een lintje aan vastgebonden.

Ik kijk verbaasd om me heen en dan zie ik nog meer van die rare lintjes hangen: aan de brievenbus op de kade, langs het pad vanaf de haven en ook ééntje aan de lantaarnpaal. Ik loop over de stoep. Kijk, bij de bushalte hangt weer zo'n lintje. "Ha, ha, Sterre en Steven Stroom hebben natuurlijk weer eens een speurtocht uitgezet", lach ik. Ik hoef alleen maar dit spoor van lintjes te volgen en dan vind ik ze zo. En waar Sterre en Steven Stroom zijn, daar zal de rest ook wel zijn.

Ik word weer iets vrolijker en begin ook wat sneller te lopen. Ik ben benieuwd waar het Sterre & Steven-spoor mij naartoe brengt. Via landweggetjes en door smalle paadjes kom ik uiteindelijk uit bij de rand van het bos. Overal waar ik langs kom, zitten lintjes vast. "Het is eigenlijk best leuk!", denk ik.

Maar daar aan de rand van het bos houdt het spoor ineens op. Nergens meer een nieuw lintje te bekennen. Wat nu? Moedeloos ga ik op het bankje zitten. Nu ben ik nog niets wijzer. Dan gaat er beltoon van een telefoon. "Pling, plingeling, pling, pling pling. Pling, plingeling, pling". Ik kijk om me heen, maar er is niemand in de buurt. Hoe kan dat nu? Ik luister goed. "Pling, plingeling, pling, pling pling. Pling, plingeling, pling". Het geluid komt van onder het bankje vandaan. De telefoon zit daar met klittenband aan vastgeplakt. Ik pak de telefoon en neem verbaasd op: "Hallo, met Stuiter. Met wie spreek ik?" Het antwoord komt meteen. Een onbekende stem zegt: "Voor blijdschap en plezier zijn wij allemaal hier. Ben jij ook graag van de partij, sluit je dan aan in de rij. Paarden, clowns, een goochelshow en trapeze, Ooh ja, hier wil jij ook graag wezen! *Tuut, tuut, tuut, tuut.....*"

Verbaasd kijk ik naar de telefoon in mijn hand. Paarden, clowns, goochelen, plezier? Het lijkt wel of het over een circus gaat. Maar er is toch helemaal geen circus in de buurt? Langzaam loop ik het bos in. Wat zou die geheimzinnige vreemdeling bedoeld hebben? Opeens hoor ik in de verte muziek. En lachende mensen. Ik sta stil en draai m'n hoofd alle kanten op. Zo probeer ik te ontdekken waar het geluid vandaan komt. Ik loop mijn oren achterna totdat ik bij een groot grasveld op een

open plek in het bos sta. En ja hoor, daar staat een heuse circustent! "Nou," denk ik "als iedereen mij is vergeten, dan ga ik maar bij dit feestje op visite."

Ik stap naar binnen en ineens zwaait het gordijn open. Ik zie clowns, paarden, een acrobaat, een heuse circusdirecteur..... en de Bevers, Rozemarijn, Bas Bos, Noa en alle andere vrienden die ik kwijt was. In koor roepen ze: "Verrassing, van harte gefeliciteerd met je verjaardag!"

Ik geloof mijn ogen en oren bijna niet. "Ohhh," roep ik "jullie zijn me tóch niet vergeten!" Rozemarijn lacht: "Maar Stuiter, wij zijn je verjaardag toch nog nooit vergeten? We wilden je alleen maar verrassen!"

Als ik 's avonds moe in bed stap, heb ik nog steeds een brede glimlach op m'n gezicht. Wat een prachtige circusvoorstelling was dat. En terwijl ik al bijna slaap, fluister ik zachtjes tegen de maan: "Dit was de aller-allerleukste verjaardag die ik ooit heb gehad!"